

МУЗИЧНА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ СВІТОВОГО МИСТЕЦТВА

Стаття присвячена вивченню процесу формування, становлення і розвитку мистецтва інтерпретації музичних творів в історичному і сучасному аспектах; визначенню ролі і місця інтерпретації в системі чинників виконавської майстерності; узагальненню новітніх технологій і підходів до інтерпретації музичної класичної спадщини та творів сучасних композиторів. Автор висуває гіпотезу, що сучасна музика з її складним інтонаційним і ритмічним строем передбачає безмежну кількість варіантів інтерпретації, реалізація яких належить до компетенції виконавця-інтерпретатора. Дослідженням встановлено, що музичний твір є рухомий у часі об'єкт, який може змінюватись і вдосконалюватись у контексті розвитку світового музичного мистецтва.

Ключові слова: музичне мистецтво; інтерпретація; виконавська майстерність; композиторський стиль; авторський текст; інтерпретаційний аналіз.

Постановка проблеми. Історичний досвід свідчить, що в часи революційних змін і перетворень культура і мистецтво стають вирішальним фактором порозуміння і суспільної злагоди. Духовні цінності, що накопичені людством на засадах взаємодії і взаємобогачення багатьох поколінь митців, мають непереборну об'єднуючу силу [2].

Сьогодні перед митцями стоїть завдання забезпечити суспільні потреби якісним «мистецьким продуктом». У галузі музичного мистецтва необхідно наситити репертуар класичною і народною музикою, творами сучасних композиторів, підняти рівень естрадного виконавства. Зараз слухачі чекають осучаснення виконавських засобів і новацій в інтерпретації музичних творів.

Генеральна лінія музичного мистецтва – втілення сутнісних властивостей часу, його неподільності і дискретності. Сучасна музика з її складним інтонаційним і ритмічним строем радикально впливає на еволюцію виконавських засобів у процесі формування музичного образу. Змінюються уявлення про природу виконавської досконалості, мелодичних і метроритмічних особливостей музики, про значення тембру в збагаченні «інтонаційних фарб», про роль звуковидобування, фразування і артикуляції. Нові або оновлені виконавські засоби створюють можливість для нової інтерпретації музичної класики, «переінтонування» її образів на більш розвинутий і вимогливий слух сучасної аудиторії [1].

Однією з найскладніших і не достатньо досліджених проблем у музично-інструментальному виконавстві є питання інтерпретації музичних творів. Паралельно з розвитком інструментарію і ускладненням образного змісту музики, з підвищенням ролі музика-

нта-виконавця у трактуванні композиторського задуму, зростає і виходить на перший план роль і значення мистецтва інтерпретації як найважливішої ознаки виконавської майстерності.

У цій статті ми здійснюємо спробу систематизувати мистецький досвід у царині інтерпретації музичних творів і охарактеризувати сучасні підходи до цієї проблеми.

Мета статті - уточнити поняття «інтерпретація». Вивчити процес формування і розвитку мистецтва інтерпретації в історичному ракурсі. Визначити роль і місце інтерпретації в системі чинників виконавської майстерності. Розглянути новітні підходи до інтерпретації музичної класичної спадщини і творів сучасних композиторів.

Методологія дослідження полягає в аналізі науково-методичних напрацювань з даної проблематики; в систематизації уявлень про інтерпретацію як важливого чинника виконавської майстерності; в узагальненні власного музично-педагогічного досвіду автора.

Наукова новизна. Автор висуває гіпотезу, що сучасна музика з її складним інтонаційним і ритмічним строем передбачає безмежну кількість варіантів інтерпретації, реалізація яких належить до компетенції виконавця-інтерпретатора. Осучаснення творів класичної спадщини можливе за умови збереження стилевих ознак композитора або певної історичної епохи у межах авторського тексту.

Аналіз досліджень і публікацій. Естетичні, виконавські, педагогічні та методичні аспекти музично-виконавської діяльності досить широко висвітлені в науковій і навчально-методичній літературі. Задача осягання і тлумачення художньо-виразного змісту

музики була, є і буде залишатися провідною у музично-виконавській творчості.

Як зазначає Г.М. Падалка: «Інтерпретація – основний вид художньої діяльності у виконавських мистецтвах. Процес мистецької інтерпретації містить не тільки відтворювальні, репродуктивні аспекти, але і значний потенціал виявлення творчого ставлення до твору. Виконавцю треба не лише заглибитись у авторські почуття образу і якомога повніше передати його у власній трактовці, а і виявити власне розуміння тексту, виразити власні почуття, передати особливості власного сприйняття того, що створив автор» [8, с. 190].

Сьогодні вчені, педагоги і музиканти прагнуть з нових позицій осмислити всі чинники виконавського процесу відтворення музичних творів. Розширюється коло музикантів-практиків, які долучаються до розв'язання проблемних питань музичного виконавства: збереження і розвиток виконавських традицій; методологія, технологія і практика виконавства тощо.

Напрацьовані ґрунтовні наукові дослідження, що розглядають музично-виконавську діяльність як невід'ємну складову культурно-мистецької спадщини (Н. Жайворонок); історичний процес розвитку музичного виконавства (В. Антонюк, Н. Гуральник, Н. Кашкодамова); психологічні аспекти музично-виконавської діяльності (В. Петрушин, Ю. Цагареллі, Д. Юник); навчально-виконавська діяльність студентів ВНЗ (В. Буцяк, Г. Падалка, О. Щолокова); формування музично-виконавського мислення (В. Медушевський, Г. Ципін); особливості становлення виконавської майстерності музиканта (М. Давидов, Є. Йоркіна, О. Катрич, Ф. Липс); інтерпретація музичного твору (Р. Гржибовська, В. Москаленко).

Аналіз виконавського досвіду, в ракурсі реалізації певних творчих проєктів, з точки зору інтерпретації музичних творів різних творчих епох знайшов відображення в працях наукових працях. (Р. З. Комурджи, С. І. Савенко, Т. В.Чередниченко, А. Ю. Радвилович та ін.) Але питання інтерпретації музичних творів розглядається здебільшого як допоміжне у низці інших проблем виконавської майстерності. На думку Д. Г. Юника, процес інтерпретації музичних творів ще не вивчений всебічно, тому що «поза увагою науковців залишилися семантичні, психічні та загальнофізичні стани суб'єктів, які, без сумніву, відіграють важливу роль у виконавському процесі музикантів» [10]. Очевидно, що процес становлення і розвитку інтерпретаційного мистецтва не може бути охоплений у рамках одноосібного дослідження, а потребує узагальнення і систематизації досвіду виконавської діяльності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Термін «Інтерпретація» походить від лат. Interpretatio (роз'яснення, тлумачення) і має загальне значення для всіх видів мистецтва. У літературі – інтерпретація історичних і життєвих подій; в театральному мистецтві – інтерпретація літературної основи спектаклю; в образотворчому мистецтві – інтерпретація візуальних спостережень тощо. Щодо музичного мистецтва, то «Музична енциклопедія» містить таке визначення: «Інтерпретація – художнє тлумачення співаком, інструменталістом, диригентом, камерним ансамблем

музичного твору в процесі його виконання, розкриття ідейно-образного змісту музики виразними і технічними засобами виконавського мистецтва. Інтерпретація залежить від естетичних принципів школи або напряму, до яких належить артист, від його індивідуальних особливостей та ідейно-художнього задуму. Інтерпретація передбачає індивідуальний підхід до виконуваної музики, активне до неї ставлення, наявність у виконавця власної творчої концепції втілення авторського задуму» [6, с. 549].

Уточнення поняття «Інтерпретація» надає М. Кононова: «...Інтерпретаційним можна назвати будь-який вид діяльності, пов'язаний із освоєнням людиною об'єктивно існуючих предметів дійсності, через те, що акт їх сприйняття вже містить у собі суб'єктивне відношення до них реципієнта, то в цьому ракурсі усі творчі процеси, пов'язані з переведенням образних елементів у матеріальну площину та навпаки в межах музично-виконавського мистецтва можуть тлумачитись як інтерпретаційні, що дозволяє презентувати художню інтерпретацію як родову ознаку виконавства» [4, с. 198].

З певною достовірністю можна припустити, що перші ознаки інтерпретації були присутні ще у виконавстві музикантів Давнього Світу. Наприклад, в античній Греції змагання музикантів (отже, прагнення до найяскравішого виконання) були складовою Олімпійських ігор. Відтак, досвід гри на музичних інструментах, накопичена виконавська майстерність стали благодатним підґрунтям музичної культури наступних епох [8].

У добу Середньовіччя у становленні музичного виконавства визначну роль зіграла церковна музика (кантори, магістри, процентори) та народне музичення (ваганти, шпільмани, скоморохи). Останні, постійно мандруючи, поширювали виконавський досвід, прийоми гри, репертуар. Музиканти доби Відродження використовували переважно імпровізаційний спосіб гри, тобто, мали широкий простір для власної інтерпретації музичного твору у відповідності з виконавською майстерністю, уподобаннями чи емоційним настроєм музиканта-виконавця.

Доба Ренесансу характеризується загальним розквітом всіх видів мистецтва і музичного зокрема. Кількісно і якісно зростає інструментарій, відкриваються нові можливості для ансамблевої гри, створюються складні музичні композиції. Поява сонатної форми, інструментального концерту, клавірної сюїти формувала у музиканта-виконавця (диригента) вміння глибоко розуміти як загальну думку музичного твору, так і різнобарвні засоби його розвитку, а також спроможність донести до слухачів виявлені в музиці витончені відтінки почуттів, емоцій, переживань [7].

Розквіт музичного мистецтва припав на добу Романтизму, уславленою потужною плеядою композиторів (Ф. Шуберт, Ф. Ліст, Ф. Шопен, Й. Брамс, Г. Малер та ін.). Музика стає провідним видом мистецтва, відтіснивши на другий план театр і живопис. Остаточно утвердились канонічні музичні форми, з'явилися твори у вільній формі, сформувалися виконавські школи, що сповідували множинність індивідуальних інтерпретацій музичних творів.

Мистецтво інтерпретації (у сучасному розумінні) виникає і розвивається з середини XVIII ст., коли музична композиція і виконавство розділяються на самостійні види музичної діяльності. Виконавець стає інтерпретатором композиторських ідей, створювачем і носієм «звукової версії» музичного твору, найважливішою ланкою в комунікації «музичний твір – слухач». Не випадково Л. Є. Гаккель називає інтерпретатора «композитором композитора» [1, с. 2].

Значення інтерпретатора, музиканта нової формації, особливо зростає в XIX ст. Поступово завдання з інтерпретації музичних творів ускладнюються. Формуються різноманітні стилі музичного виконавства. У зв'язку з цим, виникають психологічні, педагогічні і технічні проблеми виконавської майстерності, утверджуються виконавські школи [10].

Із зрозумілих причин, ми не маємо музичних зразків виконання творів музикантами давнього часу. Особливості інтерпретації видатних виконавців XVIII–XIX ст., можна відслідковувати тільки через особисті листи і спогади сучасників музиканта. Але такі записи бувають здебільшого не повними і вельми суб'єктивними.

Більш продуктивним є вивчення виконавського досвіду композиторів, які у концертах здійснювали публічну інтерпретацію власних творів і залишили для наступних поколінь поради стосовно їх виконання. Творчий стиль композитора-виконавця завжди несе ознаки художньої індивідуальності, що обумовлює неповторні риси авторської інтерпретації (Н. Паганіні, Ф. Ліст, Ф. Шопен, С. Рахманінов та ін.).

Дослідження інтерпретації музичних творів видатними музикантами XIX ст. дещо полегшується тим, що виконавські здобутки того часу продовжують свій розвиток у сучасному виконавстві. Збереглися редакції, транскрипції, обробки і перекладання музичних творів, авторами яких виступали, як правило, найкращі музиканти-інтерпретатори.

Ці нотні записи дають інформацію з питань інтерпретації певного музичного твору. З допомогою редагування і обробки оновлюються художньо-естетичні тенденції стилю виконання, представником якого є інтерпретатор. Наприклад, існують інтерпретації твору Н. Паганіні «Компанела», створених Ф. Лістом і Ф. Бузоні; перекладання для гітари скрипкового твору Й. С. Баха «Чакона» у редакції А. Сеговії. Аранжування для симфонічного оркестру Сонати № 14 («Місячної») Л. Бетховена визнається фахівцями і слухачами вдалою спробою нової інтерпретації цього відомого музичного твору.

Зі створенням апаратів звукозапису і електронних носіїв інформації значно зросли можливості для дослідження процесу інтерпретації музичних творів у контексті виконавських традицій минулого і сьогодення.

Розглянемо етапи роботи виконавця-інтерпретатора над музичним твором. На початку розгляду музичного твору виконавець аналізує форму музичного твору і його художньо-образний зміст. Тобто, в першу чергу треба опанувати загальною провідною ідеєю музичного твору, уявити загальну структуру і принципи розвитку. Надалі треба «розшифрувати»

роль і значення кожної з частин, виявити передбачену автором доцільність музичного розвитку, встановити єдність і контрастність структурних елементів – частин, періодів, фраз, мотивів, визначити їх кульмінації. Такий поглиблений аналіз музичного твору В. Г. Москаленко називає «інтерпретаційним аналізом» [5].

Процес поєднання структурних елементів – це рух побічних кульмінацій до головної в даній побудові. У процесі узгодження кульмінацій виявляється головна кульмінація музичного твору, що є основою наскрізного розвитку всього музичного матеріалу. Досконалість виконання музичного твору базується на таких принципах:

- розуміння процесу розвитку музичного твору як розгортання цілісної музичної картини у часі;
- усвідомлення виконавцем функцій частин музичної форми та його образної структури;
- наскрізний розвиток і його динамічний план;
- відчуття ритму форми, її внутрішніх пропорцій;
- роль динаміки і темброво-інструментальних засобів у досягненні музичної образності;
- відчуття завершеності музичного процесу;
- поєднання виконавських традицій та індивідуальної інтерпретації, як умова наповнення слухачсько-го інтересу емоційними відчуттями виконавця.

Безумовно, абсолютно справедливою є вимога точно відтворювати музичний текст в авторській редакції для виявлення художнього змісту твору. З іншого боку, треба розуміти, що нотний запис в змозі передати тільки звуковисотну концепцію музичного твору. Динамічні, темпові, тембральні особливості виконання належать в значній мірі до компетенції виконавця. Таким чином, нотний текст є єдиним, але вельми неповним джерелом інформації про творчий задум автора. З цих позицій творчої свободи вибудовується ставлення виконавця до створення власної концепції інтерпретації музичного твору.

Такої думки дотримується О. Олексюк, яка стверджує, що інтерпретації «стають не фактором музичного мислення, спрямованого на розкриття виражальних засобів твору, а певною творчою процесуальністю, якій притаманні «вільне конструювання», спалахи творчої інтуїції, стан творчого осяяння, що немовби вивільнюють «поле» для творчої імпровізації, аби виявити смисл музичного твору» [7, с. 297].

Очевидним є те, що сліпе відтворення авторського тексту ще не містить у собі ознак дійсного розуміння музичної ідеї. Таке розуміння формується на основі ерудиції і таланту музиканта, на основі творчої практики і теоретичних положень, які містять досвід багатьох поколінь виконавців. Талановитий інтерпретатор завжди враховує, що «звукові ідеали» різних епох і народів, класичної, народної або джазової музики мають свої специфічні особливості, які формують творчий простір для створення власної інтерпретації.

Р. Комурджі зазначає: «Вивчення різноманітних інтерпретацій певного музичного твору дозволяє стверджувати, що письмовий музичний авторський текст не можна розглядати поза історичним часом. Наявність численних версій, що виникають при звуковому втіленні виконавцями авторського тексту, свідчить, що музичний твір – це «живий організм»,

який розвивається відповідно до культурно-історичних особливостей розуміння певною епохою художньої дійсності» [3, с. 6].

Співвідношення музичного чи композиторського стилю з виконавською інтерпретацією одна з найскладніших проблем музичного виконавства. З одного боку, виконавець спираючись на сучасні виконавські традиції, на власний музичний досвід і особистісне розуміння твору, своєю індивідуальною інтерпретацією привертає увагу до творчості композитора та його музичної спадщини, тобто діє в інтересах розвитку і поширення музики як виду мистецтва. Як аргумент висловлюється таке припущення: якби композитор (наприклад, доби Романтизму) творив у сучасних ритмах життя, мав доступні сьогодні виражальні засоби, то неодмінно скористався би ними.

Опоненти ж вважають, що будь яке втручання в структуру, зміст і виразні засоби, спотворює композиторський задум. Вони наполягають, що при виконанні класики треба відтворювати духовний світ тих часів. Але, визнаємо, що така концепція виконання, не маючи конкретного історичного підтвердження, ґрунтується тільки на власному уявленні виконавця-інтерпретатора про первісне звучання музичних творів.

За будь яких умов інтерпретаційна версія композиторського тексту має зберігати задум і стилістику автора. Так, С.І.Савенко вважає, що «відхилення можливі тільки в умовах дотримання певних рамок, хай навіть достатньо широких, але інтуїтивно чітко окреслених: вони визначаються текстом твору. Вихід за межі тексту може до невпізнанності змінити облік твору» [9, с. 319].

Наявність різних точок зору на єдину проблеми властиве для мистецької діяльності, природа якої множинність творчих проявів, толерантне ставлення до протилежної думки, спільний пошук художніх новацій, що і є запорукою невпинного розвитку і духовного збагачення [7]. Наведемо декілька прикладів оригінальних інтерпретацій класичних музичних творів, які отримали схвалення фахівців і слухачів.

У 60-ті роки минулого століття композитор і скрипаль Сергій Асламазян створив авторську версію відомого твору Г. Ф. Генделя «Пасакалія». Він здійснив перекладення цього клавірного твору для струнного ансамблю, дбайливо зберігши стилістику Ф. Генделя і передбачені автором принципи розвитку варіацій строгого стилю. Головною новацією було те, що Г.Асламазян написав три нові частини, які можна назвати «філософські роздуми». Вони у потрібних місцях зупиняють динамічний хід варіацій і, поліфонічно контрастуючи з головною темою, створюють відчуття духовної єдності сучасника з мистецтвом минулих епох. Нова інтерпретація «Пасакалії» Ф. Генделя спочатку була сприйнята неоднозначно. Але сьогодні гідно оцінена виконавцями і слухачами, входить до репертуару багатьох камерних ансамблів і

вважається однією з кращих інтерпретацій класичного твору сучасним композитором.

Невмирущий твір Т. Альбініні «Адажіо» був створений для камерного оркестру і органу. Це один із найвідоміших творів класичної спадщини, який цінується за надзвичайну виразність і доступність музичної мови, за щире виявлення глибинних почуттів людської душі. У багатьох кінофільмах «Адажіо» Т. Альбініні звучить лейтмотивом добрих і світлих почуттів. Існує безліч версій інтерпретації цього твору. Зараз «Адажіо» Т. Альбініні перебуває на новій хвилі популярності у талановитому виконанні Лари Фабіан, як вокальна версія інтерпретації. На прикладі «Адажіо» Т. Альбініні, ми бачимо як класичний шедевр через цикл інтерпретацій розвивається у часі.

Творча концепція відомого гітариста-віртуоза і композитора Віктора Зінчука – створення авторських виконавських версій популярних класичних творів у сучасному звучанні. Звертаючись до спадщини Н. Паганіні, Й. С. Баха, В. Моцарта, Л. Бетховена, Ф. Шуберта, Й. Штрауса та ін., він сміливо збагачує музичну мову новими тембрами, посилює метроритмічну основу, вводить у музичну форму елементи вільної імпровізації. А у власних композиціях В. Зінчук ніби здійснює «погляд сучасника у минуле» («Ранок бідного Людовика», «Амадеус 146», «Опівнічний танок благородного привида», «Вуаль Лаури»). У музичну тканину цих творів композитор вводить звучання старовинних інструментів, прагне до відтворення стилістики тих часів, звичайно, у межах віртуальних уявлень. Критики вважають, що інтерпретація творів класичної спадщини, запропонована В. Зінчуком, надто віддалена від оригіналу. Але, безперечно, що В. Зінчук, репрезентуючи класичні твори на своїх концертах у всьому світі, пробуджує інтерес і повагу до класичної музики та її творців.

Отже, проблема індивідуальної звукової інтерпретації музичного твору базується на вивченні широкого спектру виконавських реалізацій, що дозволяють уявити стиль композитора або історичної епохи як рухомий у часі об'єкт, який може змінюватись і удосконалюватись у контексті розвитку світового мистецтва [3].

Висновки. Сучасна музика з її складним інтонаційним і ритмічним строем передбачає безмежну кількість варіантів інтерпретації, реалізація яких належить до компетенції виконавця-інтерпретатора. Осучаснення творів класичної спадщини можливе за умови збереження стилевих ознак композитора або певної історичної епохи у межах авторського тексту. Провідна роль і створенні звукової версії композиторського тексту належить виконавцю-інтерпретатору. Проблема становлення і розвитку мистецтва інтерпретації потребує подальшого наукового обґрунтування, узагальнення і систематизації досвіду музично-педагогічної діяльності.

Список використаних джерел

1. Гаккель Л. Є. Фортепианная музыка XX века. / Л.Гаккель – Л. : Сов композитор. – 1990. – 288 с.
2. Иванов О. К. Суспільний діалог як умова формування демократичного і гуманного соціального клімату в багатонаціональній державі / О.Іванов // Науковий часопис: Вересень № 3–4(68–69). – Миколаїв, 2014. – С. 20–24.

3. Комурджи Р. З. Проблема соотношения музыкального стиля и исполнительской интерпретации // Научный форум: Филология, искусствоведение и культурология: сб. ст. по материалам II междунар. науч.-практ. конф. – № 2(2). – М., Изд. «МЦНО», 2016. – С. 5–9.
4. Кононова М. В. До проблеми формування категоріального апарату теорії музичного виконавства / М.Кононова // Науковий вісник Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського. – Вип. 91: Виконавське музикознавство: методологія, теорія майстерності, інтерпретаційні аспекти. – К., 2010. – С. 197–209.
5. Москаленко В. Г. Аналіз у ракурсі музикознавчої інтерпретації / В. Г. Москаленко // Часопис Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського : науковий журнал. – № 1. – К. : НМАУ ім. П. І. Чайковського, 2008. – С. 106–111.
6. Музыкальная энциклопедия / Гл.ред. Ю.В.Келдыш. Т. 2. – М. : Сов. Энциклоп. – 1974. – С. 549.
7. Олексюк О. М. Ціннісно-сміслова інтерпретація як творча самореалізація музиканта-виконавця / О. Олексюк // Науковий вісник Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського. – Вип. 82: Виконавське музикознавство. – К., 2009. – С. 295–302.
8. Падалка Г. М. Педагогіка мистецтва (Теорія і методика викладання мистецьких дисциплін). / Падалка Г. М. – К. : Освіта України, 2008. – 274 с.
9. Савенко С. И. Музыкальный текст как предмет интерпретации: между молчанием и красноречивым словом // Искусство XX века как искусство интерпретации: сб. ст. – Н. Новгород, 2006. – С. 318 – 332.
10. Юник Д. Г. Виконавська надійність музикантів: зміст, структура і методика формування : [монографія] / Дмитро Григорович Юник. – К. : ДАКККіМ, 2009. – С. 19.

В. Л. Иванова,

канд. пед. наук, доцент кафедри музичного мистецтва Обособленого підзділення
«Николаевская филия Киевского национального университета культуры и искусств»,
г. Николаев, Украина

МУЗЫКАЛЬНАЯ ИНТЕРПРЕТАЦИЯ В КОНТЕКСТЕ РАЗВИТИЯ МИРОВОГО ИСКУССТВА

Статья посвящена изучению процесса формирования, становления и развития искусства интерпретации музыкальных произведений в историческом и современном аспектах; определению роли и места интерпретации в системе факторов исполнительского мастерства; обобщению новых технологий и подходов к интерпретации музыкального классического наследия и произведений современных композиторов. Автор выдвигает гипотезу, что современная музыка с её сложным интонационным и ритмическим строем предусматривает бесконечное количество вариантов интерпретации, реализация которых относится к компетенции исполнителя-интерпретатора. Исследованием установлено, что музыкальное произведение есть движущийся во времени объект, который может изменяться и совершенствоваться в контексте развития музыкального искусства.

Ключевые слова: музыкальное искусство; интерпретация; исполнительское мастерство; композиторский стиль; авторский текст; интерпретационный анализ.

V. Ivanova,

PhD in pedagogic, Associate Professor of the musical art,
Separate subdivision «Nikolaev branch of Kiev National University of Culture and Arts»

MUSICAL INTERPRETATION IN THE CONTEXT OF THE WORLD ART DEVELOPMENT

The research is devoted to the study about formation and development of the art interpretation musical works in historical and modern aspects, defiance role and place of interpretation performance factors system, generalizing new technologies and sides of classical music and the works interpretation of modern composers. The author puts forward the hypothesis that modern music with its complex intonational and rhythmic system provides an infinite number of interpretation options, the implementation of which belongs to the competence of the interpreter. Musical work is a moving object in time, which can be changed and improved in the context of the musical art development.

Key words: musical art; interpretation; performing skills; composer style; author's text; interpretation analysis.

Рецензенти: Букач М. М. д-р пед. наук, професор.

© Иванова В. Л., 2017

Дата надходження статті до редколегії 30.01.2017